Επιστολή της Ιεράς Μητροπόλεως Γλυφάδας, προς την Αγίαν και Ιεράν Σύνοδον της Εκκλησίας της Ελλάδος, για το ζήτημα των μεταμοσχεύσεων

Date : 18 Μαρτίου, 2008

Ἐν Βούλᾳ τῇ 18ῃ Μαρτίου 2008

Ἀριθμ. Πρωτ. Κατάθεσης 404

Πρός

τήν Ἁγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή Βιοηθικῆς τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου ἐξέδωσεν προσφάτως μικρόν τευχίδιον ὑπό τόν τίτλον «**Ἐπίσημα Κείμενα Βιοηθικῆς**». Τά ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ παρατιθέμενα κείμενα (Μεταμοσχεύσεις, Εὐθανασία καί

Ὑποβοηθούμενη Ἀναπαραγωγή) προσεγγίζουν τομεῖς ἐπί τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται βαθεῖα θεολογική ἐντρύφησις, προκειμένου οἱ προβληματισμοί ἐπί τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν δρωμένων νά μήν εὑρίσκωνται μέν ἐκτός τοῦ χώρου τῆς ποιμαντικῆς μερίμνης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά νά ἀντιμετωπίζωνται μετά κριτηρίων ἅτινα δέν ἀφίστανται τῆς ὀρθοδόξου ἑρμηνευτικῆς, θεραπευτικῆς καί νηπτικῆς παραδόσεως.

Τά κείμενα περί Εὐθανασίας καί Ὑποβοηθούμενης Ἀναπαραγωγῆς ἐμπεριέχουν, ἐν πολλοῖς σημαντικάς θεολογικάς τοποθετήσεις, αἵτινες δύνανται νά βελτιωθοῦν ἄν τύχουν λεπτομερεστέρας διεργασίας. Ἀποτελοῦν ὅμως ἀφετηρίαν «ΩΣ ΠΡΩΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΩΣ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΕΛΙΚΟΥ ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ» **[1]**, ὅπως τονίζεται εἰς τήν εἰσαγωγήν (σελ.8) τῆς περί ἧς ὁ λόγος ἐκδόσεως. Εἶναι, δηλαδή, κείμενα δυνάμενα νά χαρακτηρισθοῦν, ὡς βάσις διά περαιτέρω θεολογικήν ἀναζήτησιν καί διεργασίαν.

Δέν δυνάμεθα ὅμως νά εἴπωμεν, ὅτι ἐν τῷ πρώτῳ κειμένῳ, «ἐπί τῆς ἠθικῆς τῶν Μεταμοσχεύσεων» (σελ.9-28), ἐνυπάρχει ἡ βάσις «γιά συζήτηση καί διάλογο». Θά ἀναπτύξωμεν κατωτέρω, λίαν συνοπτικῶς, τούς λόγους διά τούς ὁποίους τό περί μεταμοσχεύσεων κείμενον δέν δύναται νά ἀποτελέσῃ βάσιν, οὔτε νά βελτιωθῇ, ἀλλά χρήζει «ἄλλης» θεολογικῆς ἀντιμετωπίσεως, ἐπειδή «πάσχει» εἰς καίρια σημεῖα τῆς ὀρθοδόξου ἀνθρωπολογίας, μετά οὐσιαστικῶν ἀντιθέτων τοποθετήσεων, εἰς πρωτεύοντα σημεῖα δογματικῆς καί ἑρμηνευτικῆς.

Τονίζομεν, ἐκ προοιμίου, ὅτι ἡ ἐν συνεχείᾳ παρατιθεμένη κριτική ἀξιολόγησις:

Α) Δέν ἀναφέρεται εἰς τάς περιπτώσεις μεταμοσχεύσεων διπλῶν ὀργάνων ἐκ ζωντανοῦ δότου (π.χ. νεφρῶν) ἤ ἄλλων ὀργάνων καί πάλιν ἐκ ζωντανοῦ δότου (π.χ. μυελοῦ τῶν ὀστέων), ἔνθα ὁ δότης συνεχίζει νά ζῇ καί μετά τήν δωρεάν καί δέν ἐγείρεται τό μεῖζον θέμα τῆς καθιερώσεως «διπλοῦ» θανάτου, «ἐγκεφαλικοῦ» καί «κλινικοῦ».

Β) Ἀκολουθοῦσα τήν «τακτικήν» τοῦ κειμένου τῆς Ἐπιτροπῆς Βιοηθικῆς, δέν παραθέτει μέν θεολογικάς καί ἐπιστημονικάς βιβλιογραφικάς πηγάς, ἀλλά εἶναι ἕτοιμη νά διαθέσῃ τάς ἐνυπαρχούσας ἑλληνικάς καί διεθνεῖς θεολογικάς καί ἐπιστημονικάς τοιαύτας, ἀνά πᾶσαν στιγμήν παντί τῷ ἐνδιαφερομένῳ. Τονίζομεν δέ, ἐπ’ εὐκαιρίᾳ, τήν μέχρι τοῦδε συστηματικήν ἀπόκρυψιν τῶν ἐκφερόντων ἀντιθέτους ἀπόψεις, βιβλιογραφικῶν διεθνῶν τε καί ἑλληνικῶν δεδομένων, ἐκ τῶν ἄχρι σήμερον συνταχθέντων Συνοδικῶν περί μεταμοσχεύσεων κειμένων.

Κριτική ἀξιολόγησις τοῦ «ἐπί τῆς ἠθικῆς τῶν Μεταμοσχεύσεων» κειμένου

Ἑνότης Β.4 (σελ.12).

«Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΗΣ ΝΑ ΤΙΣ ΕΥΛΟΓΗΣΕΙ, ΜΕ ΤΗΝ ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗ ΟΜΩΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΟΤΙ ΚΑΤΑ ΤΗ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΤΑΙ Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥ ΔΟΤΗ ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΑΡΑΒΙΑΖΟΝΤΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ».

Τί σημαίνει ἡ φράσις «συνείδηση τοῦ δότη»;

Ἐάν ὁ δότης εἶναι νεκρός δέν ἔχει συνείδησιν. Ἐάν εἶναι ζωντανός, διατί λαμβάνονται τά ὄργανα πρό τοῦ θανάτου του;

Ἐάν ἐννοῆται, ὅτι ὁ δότης ἠρωτήθη, ἐνῷ εὑρισκόταν ἐν πλήρει ψυχοσωματικῇ ἐγρηγόρσει, ποῖος τοῦ εἶπε, ὅτι ἡ ἀφαίρεσις τῶν ὀργάνων του θά πραγματοποιηθῇ πρίν τόν κλινικόν του θάνατον;

Ποῖος τοῦ ἐξήγησεν τήν διαδικασίαν τῆς καθιερώσεως δύο ἐννοιῶν θανάτου, ἐγκεφαλικοῦ καί κλινικοῦ, ἀπό τήν δεκαετίαν τοῦ ΄60 ἐκ τῆς λεγομένης Ἐπιτροπῆς τοῦ Harvard, καί κατά τήν δεκαετίαν τοῦ ΄80 ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Minnesota;

Κατά τήν ἐννοιολογίαν τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου, ἡ ἀνεπανόρθωτη βλάβη τοῦ ἐγκεφαλικοῦ στελέχους θά ὁδηγήσῃ τόν πάσχοντα εἰς «σύντομον» καρδιακήν ἀσυστολίαν καί ἐν συνεχείᾳ εἰς κλινικόν θάνατον. Τό ἐπιχείρημα ὅμως αὐτό εἶναι λογικῶς λανθασμένον, ἀφοῦ ὁ προσδιορισμός «σύντομον», δηλώνει, ὅτι δέν ἐπῆλθεν ἔτι ὁ κλινικός θάνατος. Εἶναι δέ δεδομένον, ὅτι τά ὄργανα τοῦ σώματος, ἐκτός ἀπό εἰδικάς ἐξαιρέσεις (π.χ. ὀργανικά τινα στοιχεῖα τοῦ ὀφθαλμοῦ), δέν δύνανται νά χρησιμοποιηθῶσιν, ὡς ἄχρηστα, ἐάν ληφθοῦν ἀπό πτωματικόν δότην.

Ποῖος δύναται νά γνωρίζῃ τήν διάρκειαν τοῦ «συντόμου» διαστήματος μεταξύ ἐγκεφαλικοῦ καί κλινικοῦ θανάτου; Εἰς τήν διεθνῆ βιβλιογραφίαν ἀναφέρονται περιπτώσεις μακρᾶς διαβιώσεως μέχρι 201 ἡμερῶν. Εἶναι δέ συνήθης, καί ἐν Ἑλλάδι, ἡ χρησιμοποίησις ἐπιστημονικῶν πρακτικῶν τῆς διατηρήσεως τῆς σωματικῆς ὑποστάσεως ἐγκύων «ἐγκεφαλικῶς» νεκρῶν γυναικῶν, αἵτινες κυοφοροῦν καί τίκτουν κανονικῶς ὑγιῆ νεογνά.

Κατά τήν ἔντονον κριτικήν, ἥτις ἠσκήθη καί ἀσκεῖται, ἀπό πολλούς ἐρευνητάς, ὁ ἐγκεφαλικός θάνατος εἶναι ἕνα ἐφεύρημα καί κοινωνικόν κατασκεύασμα χρησιμοθηρικῶν σκοπιμοτήτων.

Ἀλλά πέραν τῆς κριτικῆς ταύτης, ἥτις λίαν συντόμως παρετέθη καί ἀσκεῖται ὑπό ἐπιστημόνων, οἵτινες διαφωνοῦν μετά τῆς ἐννοίας τοῦ «ἐγκεφαλικοῦ» θανάτου, ἀπαιτεῖται ἡ λιτή ὑπόμνησις βασικῶν θεολογικῶν, καί δή δογματικῶν θέσεων τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας.

Ὁ θάνατος εἶναι εἷς καί οὐχί διπλοῦς, «ἐγκεφαλικός καί κλινικός».

«ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΤΟΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΑΠΑΞ ΑΠΟΘΑΝΕΙΝ ΜΕΤΑ ΔΕ ΤΟΥΤΟ ΚΡΙΣΙΣ» [2]. (Ἑβρ. 9,27). **Ἡ**

Θάνατος εἶναι ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος.

«ΟΥ ΓΑΡ Η ΨΥΧΗ ΕΣΤΙΝ Η ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΥΣΑ, ΑΛΛΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΑΥΤΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΝ ΑΠΟΘΝΗΣΚΕΙ ΤΟ ΣΩΜΑ» (Μεγ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ 30, 31-32). Ἡ βιολογική ζωή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τῆς ζωοποιοῦ ἐνεργείας τῆς ψυχῆς.

«Η ΜΕΝ ΕΝ ΗΜΙΝ ΝΟΕΡΑ ΚΑΙ ΛΟΓΙΚΗ ΦΥΣΙΣ, ΟΥ ΜΟΝΟΝ ΟΥΣΙΑΝ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ. ΖΩΟΠΟΙΕΙ ΓΑΡ ΤΟ ΣΥΝΗΜΜΕΝΟΝ ΣΩΜΑ» (Γρηγορίου Παλαμᾶ, Φιλοκαλία Λ’ κεφ. Τῶν θεολογικῶν, ἠθικῶν καί πρακτικῶν κεφαλαίων).

«Η ΨΥΧΗ ΤΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙ ΚΑΙ ΚΙΝΕΙ ΕΚΑΣΤΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ» (Γρηγορίου Σιναΐτου, Φιλοκαλία ΠΑ’ κεφ. Τῶν ὠφελίμων κεφαλαίων).

Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι, ὅπερ κινεῖται ὑπό τῆς ψυχῆς, ἀλλ’ οὐχί ἕδρα τῆς ψυχῆς.

«Η ΜΕΝ ΨΥΧΗ ΣΥΝΕΧΟΥΣΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ὯΙ ΚΑΙ ΕΚΤΙΣΘΗ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΣΤΙΝ, ΟΥΧ ΩΣ ΕΝ ὯΙ ΟΥΔ’ ΩΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΗ, ΑΛΛ’ ΩΣ ΣΥΝΕΧΟΥΣΑ ΤΕ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥΣΑ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ ΤΟΥΤ’ ΕΧΟΥΣΑ ΘΕΟΥ» (Γρηγορίου Παλαμᾶ, Φιλοκαλία ΛΗ’ Τῶν θεολογικῶν, ἠθικῶν καί πρακτικῶν κεφαλαίων).

Ἡ ψυχή προϋπάρχει τοῦ ἐγκεφάλου ἐκ τῆς στιγμῆς τῆς συλλήψεως καί εἶναι τελεία, ἐνῷ ὁ ἐγκέφαλος σχηματίζεται σταδιακῶς καί διαχρονικῶς.

«ΚΑΙ ΨΥΧΗ ΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑ ΘΕΟΥ ΠΑΡΑ, ΚΕΙΘΕΝ ΕΠΕΙΤΑ ΑΝΔΡΟΜΕΟΙΣΙ ΤΥΠΟΙΣΙ ΣΥΝΕΡΧΕΤΑΙ ΑΡΤΙΓΕΝΕΘΛΟΣ ΣΠΕΡΜΑΤΟΣ ΕΚ ΠΡΩΤΟΙΟ ΜΕΡΙΖΟΜΕΝΗ ΠΛΕΟΝΕΣΣΙ ΘΝΗΤΟΙΣ ΕΝ ΜΕΛΕΕΣΣΙΝ ΑΕΙ ΜΕΝΟΝ ΕΙΔΟΣ ΕΧΟΥΣΑ. ΤΟΥΝΕΚΕΝ ΗΓΕΣΙΗΝ ΝΟΕΡΗΝ ΛΑΧΕΝ» (Γρηγορίου Θεολόγου, Ἔπη θεολογικά, δογματικά, ΒΕΠΕΣ 61, 453, σελ.31).

Ἅπαντα τά ἀνωτέρω, δειγματολειπτικῶς ἀναφερόμενα, δηλώνουν σαφῶς τήν ἀναίρεσιν τῆς οἱασδήποτε ἐπιχειρηματολογίας, διά τήν θεμελίωσιν ἐννοίας «ἐγκεφαλικοῦ» θανάτου καί τήν παροχήν δυνατοτήτος παρεμβάσεως διά τήν λῆψιν τῶν ὀργάνων, ἀφοῦ ἡ μή λειτουργία ἑνός ὀργάνου, τοῦ ἐγκεφάλου, δέν δηλώνει καί

τήν ἐπέλευσιν τοῦ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος.

Ἐπειδή δέ ὁ θάνατος παραμένει «φρικτόν μυστήριον», οὐδείς δύναται νά γνωρίζῃ τήν στιγμήν ταύτην καί οὐδείς δύναται νά ἀφαιρέσῃ ὄργανα, ἀφοῦ τό ἀποτέλεσμα θά εἶναι ὁ βίαιος θάνατος τοῦ δότου πρό τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀδήλου στιγμῆς τοῦ θανάτου. Ἡ πρᾶξις αὕτη ἐν τῇ κοινῇ λογικῇ χαρακτηρίζεται ἔγκλημα καί ἐν τῇ θεολογικῇ ὁρολογίᾳ κακοδοξία εἰς τόν τομέα τῆς ὀρθοδόξου ἀνθρωπολογίας.

Ἑνότης Β. 5α (σελ.12).

«Ο ΛΗΠΤΗΣ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΘΝΗΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ Ο ΔΟΤΗΣ ΔΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΤΗ ΨΥΧΗ ΤΟΥ».

Ἡ πρότασις αὐτή ἀνατρέπει βασικά στοιχεῖα τῆς ὀρθοδόξου δογματικῆς.

Τί ὑπονοεῖται διά τῆς φράσεως «Ο ΔΟΤΗΣ ΔΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΤΗ ΨΥΧΗ ΤΟΥ»; Ἡ ψυχή μεταδίδεται; Διά τῆς ἀπαραδέκτου αὐτῆς τοποθετήσεως, ἀνοίγει ὁ δρόμος διά τήν ἀποδοχήν μετεμψυχωτικῶν δοξασιῶν ἰνδουβουδιστικῆς ἀποχρώσεως.

«ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΟΦΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΟΤΗ».

Διά τῆς προτάσεως ταύτης ἐγείρεται καί πάλιν τό διφυές ἐρώτημα:

α) Ἐφ’ ὅσον οἱ νεκροί δέν δύνανται νά δίδουν δωρεάς, ποῖον εἶναι τό πνευματικόν ὄφελος τοῦ δότη;

β) Ἐάν ὁ δότης δέν εἶναι νεκρός, τότε τό κείμενον ἀποδέχεται μόνον του τήν λῆψιν τῶν ὀργάνων ἐν ζωῇ; Ἐν προκειμένῳ, τό κείμενον τῆς Ἐπιτροπῆς Βιοηθικῆς παραθέτει τό χωρίον **«ΜΑΚΑΡΙΟΝ ΕΣΤΙ ΜΑΛΛΟΝ ΔΙΔΟΝΑΙ Ἤ ΛΑΜΒΑΝΕΙΝ»** (Πράξ. 20.35) μετά τελείως αὐθαιρέτου ἑρμηνευτικῆς προσεγγίσεως.

Ἑνότης Β. 5β (σελ.12).

Ἐν τῇ ἑνότητι ταύτῃ γίνεται χρῆσις τῆς ὁρολογίας «ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΑ ΝΕΚΡΟΣ» ἄνευ οὐδενός προβληματισμοῦ. Ἐφ’ ὅσον ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ δογματικῇ δέν ὑφίσταται οὐδεμία ἀναφορά εἰς «δύο» θανάτους, τίς ἐπέτρεψεν τήν χρησιμοποίησιν τοιαύτης ὁρολογίας;

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος <u>οὐδέποτε</u> ἔλαβεν ἀπόφασιν θετικήν ὑπέρ τῶν μεταμοσχεύσεων. Ἐν τῇ Συνόδῳ τῆς 12.10.1999 ὑπεβλήθη κείμενον 55 «βασικῶν θέσεων ἐπί τῆς ἠθικῆς τῶν μεταμοσχεύσεων», τοῦ ὁποίου ἡ «Σύντομη εἰσαγωγή» (Ἐκκλησία καί μεταμοσχεύσεις, Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι

2001, σελ 17-20) τονίζει:

«Εἶναι προφανές ὅτι τό κείμενον δέν ὑποβάλλεται ὡς ἐπίσημη θέση, οὔτε ὡς ἄποψη τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά ὡς ὑλικό πού ἀντανακλᾷ τήν ἀντικειμενική πραγματικότητα τοῦ προβλήματος καί ὡς πρώτη ὕλη πού θά μποροῦσε νά ὁδηγήσῃ σέ ἐπί πλέον σκέψη καί προβληματισμό καί νά συντελέσῃ στήν τελική διαμόρφωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς τοποθετήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου».

Νά τονισθῇ, ἐν παρόδῳ, ὅτι ἀποφάσεις διά θέματα τοιαύτης ὑψίστης δογματικῆς σημασίας δέν εἶναι δυνατόν νά λαμβάνωνται ὑπό Συνόδων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλά ὑπό Οἰκουμενικῶν ἤ Πανορθοδόξων τοιούτων.

Ἑνότης Β. 5γ (σελ.12).

Γίνεται καί πάλιν λόγος περί «ΑΓΑΠΗΣ, ΣΥΝΑΛΛΗΛΙΑΣ, ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ».

Ὅλα ὁμοῦ δηλώνουν τήν πλήρη ἀποδοχήν τοῦ γεγονότος τῆς ὑπάρξεως τοῦ δότου ἐν ζωῇ, ἀφοῦ ὅλαι αὐταί αἱ χριστιανικαί ἀρεταί ἐνυπάρχουν εἰς ζώντας, καί οὐχί εἰς νεκρούς.

Ἑνότης Δ. 8 (σελ.14).

Τό κείμενον ὁμολογεῖ, καί πάλιν, ὅτι τά ὄργανα λαμβάνονται ἐκ ζῶντος:

«Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΤΗΣ [ΤΗΣ ΖΩΗΣ] ΣΤΟ ΘΕΟ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ». Εἶναι εὐκρινέστατον τό γεγονός τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐν ζωῇ ὑπάρξεως τοῦ δότου κατά τήν διαδικασίαν τῆς λήψεως.

Ταυτοχρόνως, ἐν τῇ ἰδίᾳ ἑνότητι, γίνεται αὐθαίρετος χρῆσις πατερικοῦ χωρίου, γραφέντος 16 αἰῶνες πρίν, διά τήν «πατερικήν θεμελίωσιν» τῶν μεταμοσχεύσεων. Τό τοῦ ἁγίου Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου **«ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΛΛΩΣ ΣΩΘΗΝΑΙ ΕΙ ΜΗ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ»** δέν σημαίνει, ὅτι ἡ σωτηρία πηγάζει ἐκ τῆς δωρεᾶς ὀργάνων, ἀφοῦ ὁ ἅγιος Μακάριος δέν εἶχεν ὑπ’ ὄψιν του τά περί δωρεᾶς ὀργάνων.

Ἐνταῦθα δυνάμεθα νά κάνωμεν λόγον «περί κατευθυνόμενης θεολογίας», ἥτις δέν ἐνυπάρχει εἰς τήν ὀρθόδοξον θεολογικήν σκέψιν, ἀλλά συναντᾶται μόνον εἰς συστήματα ὁλοκληρωτισμοῦ καί πλύσεως ἐγκεφάλου.

Ἑνότης Δ. 9 (σελ.14).

Ἐν τῇ ἑνότητι ταύτῃ διαπράττεται βαρύτατου εἴδους παραχάραξις τῆς ἑρμηνευτικῆς

καί δογματικῆς παραδόσεώς μας.

«Χρησιμοποιοῦνται», κυριολεκτικῶς, δύο χωρία τῆς Καινῆς Διαθήκης μετά πλήρους ἀγνοίας, πιστεύομεν οὐχί ἠθελημένως, τῆς ἑρμηνευτικῆς καί δογματικῆς προσεγγίσεώς τους.

«ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΕΓΝΩΚΑΜΕΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ, ΟΤΙ ΕΚΕΙΝΟΣ ΥΠΕΡ ΗΜΩΝ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΑΥΤΟΥ ΕΘΗΚΕ. ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ ΤΙΘΕΝΑΙ» (Α' Ἰω. 3,16).

«ΜΕΙΖΟΝΑ ΤΑΥΤΗΣ ΑΓΑΠΗΝ ΟΥΔΕΙΣ ΕΧΕΙ, ΙΝΑ ΤΙΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΑΥΤΟΥ ΘῊ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΑΥΤΟΥ» (Ἰω. 15,13).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἑρμηνεύει τό **«ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΜΟΥ ΤΙΘΗΜΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΡΟΒΑΤΩΝ» (Ἰω. 10,15) γράφων: «ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΥΤΟ ΛΕΓΕΙ, ΔΙΑ ΝΑ ΔΗΛΩΣῊ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΛΑΝΟΣ»** (ΕΠΕ 14,121).

Προσεγγίζει δέ τό κείμενον τοῦ κατά Ἰωάννην Εὐαγγελίου: **«ΟΤΙ ΕΓΩ ΤΙΘΗΜΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΜΟΥ ΙΝΑ ΠΑΛΙΝ ΛΑΒΩ ΑΥΤΗΝ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΙΡΕΙ ΑΥΤΗΝ ΑΠ' ΕΜΟΥ, ΑΛΛ' ΕΓΩ ΤΙΘΗΜΙ ΑΥΤΗΝ ΑΠ' ΕΜΑΥΤΟΥ. ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΕΧΩ ΘΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗΝ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΕΧΩ ΠΑΛΙΝ ΛΑΒΕΙΝ ΑΥΤΗΝ»** (Ἰω. 10,17-18) διά τῆς ἀκολούθου ἑρμηνευτικῆς ἀναλύσεως, ἔνθα δίδεται ἡ ἔμφασις εἰς τήν ἐξουσίαν τοῦ **«ΠΑΛΙΝ ΛΑΒΕΙΝ ΑΥΤΗΝ»**, ἥν ἐξουσίαν μόνον ὁ Κύριος κατέχει καί οὐδείς ἐξ ἡμῶν.

«ΑΣ ΠΡΟΣΕΧΩΜΕΝ ΜΕ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗΝ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ. ''ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΕΧΩ ΝΑ ΘΥΣΙΑΣΩ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΟΥ'', ΛΕΓΕΙ. ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΝΑ ΘΥΣΙΑΣῊ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ; ΔΙΟΤΙ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΘΑΝΑΤΩΣῊ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ. ΑΛΛ' ΟΧΙ ΕΤΣΙ, ΛΕΓΕΙ, ΑΛΛΑ ΠΩΣ; ΕΧΩ ΤΕΤΟΙΑΝ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΝΑ ΘΥΣΙΑΣΩ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΟΥ, ΩΣΤΕ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΗΝ ΜΠΟΡΕΣΕΙ ΑΝ ΔΕΝ ΤΟ ΘΕΛΩ ΕΓΩ, ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΗ ΑΥΤΟ, ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΓΙΝΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ, ΔΙΟΤΙ ΗΜΕΙΣ ΔΕΝ ΕΧΟΜΕΝ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΝΑ ΘΥΣΙΑΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ ΚΑΤ' ΑΛΛΟΝ ΤΡΟΠΟΝ, ΑΛΛΑ ΘΑΝΑΤΩΝΟΝΤΕΣ ΜΟΝΟΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΜΑΣ. ΕΑΝ ΔΕ ΗΘΕΛΟΜΕΝ ΠΕΣΕΙ ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΟΥ ΗΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΦΟΝΕΥΣΟΥΝ, ΔΕΝ ΕΧΟΜΕΝ ΤΟΤΕ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΝΑ ΘΥΣΙΑΣΩΜΕΝ Ἤ ΟΧΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ, ΑΛΛΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟ ΘΕΛΟΜΕΝ ΕΚΕΙΝΟΙ ΜΑΣ ΤΗΝ ΑΦΑΙΡΟΥΝ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΟΜΩΣ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΕΤΣΙ, ΑΛΛΑ, ΑΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΠΕΒΟΥΛΕΥΟΝΤΟ ΟΛΟΙ, Ο ΙΔΙΟΣ ΗΤΟ ΚΥΡΙΟΣ ΝΑ ΜΗ ΘΥΣΙΑΣῊ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ. ΑΦΟΥ ΕΙΠΕ ΛΟΙΠΟΝ, ΟΤΙ ''ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΗΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΗΝ ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ'', ΤΟΤΕ ΠΡΟΣΕΘΕΣΕΝ'' ΕΧΩ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΝΑ ΘΥΣΙΑΣΩ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΟΥ'', ΔΗΛΑΔΗ

’’ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΝΑ ΘΥΣΙΑΣΩ ΑΥΤΗΝ, ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΣΕΙΣ ΔΕΝ ΗΜΠΟΡΕΙΤΕ, ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΤΕ, ΚΑΘ’ ΟΣΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΙ ΑΛΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΚΥΡΙΟΙ ΝΑ ΑΦΑΙΡΕΣΟΥΝ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ ΑΠΟ ΕΣΑΣ. ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΤΟ ΕΙΠΕΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ (ΟΥΤΕ ΒΕΒΑΙΑ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΘΗ Ο ΛΟΓΟΣ), ΑΛΛΑ ΟΤΑΝ ΕΛΑΒΕ ΤΗΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΙΔΙΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΠΕΒΟΥΛΕΥΘΗΣΑΝ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΗΜΠΟΡΕΣΑΝ ΝΑ ΤΟΝ ΣΥΛΛΑΒΟΥΝ (ΚΑΘ’ ΟΣΟΝ ΕΦΥΓΕΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ, ΜΥΡΙΑΣ ΦΟΡΑΣ), ΤΟΤΕ ΠΛΕΟΝ ΛΕΓΕΙ ’’ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΗΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΟΥ’’. ΕΑΝ ΔΕ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΣ, ΣΥΝΑΓΕΤΑΙ, ΟΤΙ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟ, ΤΟ, ΟΤΑΝ ΘΕΛΗΣΗ ΝΑ ΤΗΝ ΛΑΒΗ, ΘΑ ΗΜΠΟΡΕΣΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ, ΔΙΟΤΙ ΕΑΝ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΗΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΜΗΝ ΑΜΦΙΒΑΛΛΗΣ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙ ΔΙ’ ΕΚΕΙΝΟ, ΚΑΘ’ ΟΣΟΝ, ΤΟ ΟΤΙ ΑΥΤΟΣ ΜΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΝΑ ΘΥΣΙΑΣΗ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ, ΔΕΙΧΝΕΙ, ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΤΟ ΝΑ ΛΑΒΗ ΑΥΤΗΝ. ΒΛΕΠΕΙΣ ΠΩΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΠΕΔΕΙΞΕ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΕΔΕΙΞΕΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΟΝ» (ΕΠΕ 14,125-127).

Εἰς «τό τιθέναι τάς ψυχάς ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν» ὁ ἅγιος Ἰωάννης τοποθετεῖται, διά τῶν ἀκολούθων προτάσεών του:

«ΑΥΤΑ ΣΑΣ ΤΑ ΕΙΠΑ ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΑΠΑΤΕ Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ, ΔΗΛΑΔΗ ΔΕΝ ΤΑ ΛΕΓΩ ΑΥΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΚΑΤΗΓΟΡΗΣΩ, ΟΤΙ ΘΥΣΙΑΖΩ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΟΥ, ΟΤΙ ΠΡΩΤΑ ΕΠΕΔΙΩΞΑ ΤΗΝ ΓΝΩΡΙΜΙΑΝ ΜΟΥ ΜΕ ΕΣΑΣ, ΑΛΛΑ ΔΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΟΔΗΓΗΣΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΙΑΝ. ΕΠΕΙΤΑ, ΕΠΕΙΔΗ Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΙ ΗΣΑΝ ΚΑΤΙ ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΙΚΑΝΟΝ ΝΑ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ ΤΗΝ ΥΨΗΛΟΦΡΟΝΑ ΨΥΧΗΝ, ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΑΦΟΥ ΤΟΥΣ ΠΡΟΕΙΠΕ ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΑ ΤΟΤΕ ΠΛΕΟΝ ΑΝΕΦΕΡΕΝ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΥΤΟ, ΑΦΟΥ ΔΗΛΑΔΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΤΩΝ, ΤΟΤΕ ΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΔΕΙΧΝΕΙ ΜΕ ΑΦΘΟΝΙΑΝ, ΟΤΙ ΑΥΤΑ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΔΙ’ ΑΥΤΟΥΣ» (ΕΠΕ 14,481).

Διά τῆς ἑρμηνευτικῆς συμβολῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἀναιρεῖται ἡ συστηματική προσπάθεια, ἥτις ἔγινεν εἰς τά ἄχρι τοῦδε συνταχθέντα κείμενα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Βιοηθικῆς, προκειμένου νά θεμελιωθοῦν αἱ «φιλάνθρωποι» προοπτικαί τῆς δωρεᾶς ὀργάνων ἐπί βιβλικῶν περικοπῶν, καί δή ἐπί τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, «ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΜΟΥ ΤΙΘΗΜΙ», ἅτινα ἔχουν ὑψίστην σωτηριολογικήν σημασίαν καί οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μετά τῆς ἐντέχνου προσπαθείας ἀνακαλύψεως θεολογικῶν ἐπιχειρημάτων, διά τήν συγκάλυψιν τοῦ ὅλου ἀτοπήματος.

Ἑνότης Δ. 10 (σελ. 14).

Εἰς τό σημεῖον τοῦτον δηλοῦται, ἀπροκαλύπτως, ἡ λῆψις τῶν ὀργάνων ἐκ ζῶντος ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ:

«ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΛΟΙΠΟΝ ΠΟΥ ΚΑΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ, ΑΚΟΜΗ ΚΙ ΑΝ Ο ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΔΕΝ ΤΑΥΤΙΖΟΤΑΝ ΜΕ ΤΟΝ ΟΡΙΣΤΙΚΟ ΧΩΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ, ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΘΑ ΕΙΧΕ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ. Η ΠΡΑΞΗ ΤΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΙΕΙΧΕ ΜΟΝΟ ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΤΗΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΣ»

Τό κείμενον εἶναι νεοφανές διά τά δεδομένα τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας καί παραδόσεως καί ἀνοίγει τόν δρόμον διά τήν θεμελίωσιν μή χριστιανικῶν περί θανάτου δοξασιῶν (π.χ. εὐθανασίας καί αὐτοκτονίας).

Ἑνότης Ε. 12 (σελ. 15).

Τό κείμενον τῆς Ἐπιτροπῆς ἀναφέρει τά ἀκόλουθα:

«Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΒΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΜΠΙΣΤΕΥΕΤΑΙ ΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΡΑΞΗ. ΓΙ' ΑΥΤΟ, ΑΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΜΟΔΙΑ, ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΔΕΧΘΕΙ ΤΗ ΔΙΕΘΝΩΣ ΟΜΟΦΩΝΗ ΑΠΟΨΗ, ΟΤΙ Ο ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ».

Αἱ ἀνωτέρω δύο προτάσεις κρίνονται ἀδόκιμοι διά τούς ἀκολούθους λόγους:

Α) Ἡ μόνη ἁρμοδία διά τόν ὁρισμόν τοῦ θανάτου εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ ἀποδοχή τοῦ ἀντιθέτου ἀπογυμνώνει τόν θάνατον ἀπό τήν θεολογικήν του διάστασιν τόν καθιστᾶ ἕνα βιολογικόν συμβάν καί ἐμμέσως συμφωνεῖ μετά πολλῶν ἀθεϊστικῶν ἰδεολογιῶν.

Β) Ἐφ' ὅσον κρίνει τό κείμενον τήν Ἐκκλησίαν ἀναρμοδίαν, μετά ποίων κριτηρίων ἀποδέχεται τόν «ἐγκεφαλικόν θάνατον», καί δή ἐν συνεχείᾳ, ἐν τῇ 12ῃ παραγράφῳ τῆς ἰδίας ἑνότητος, ἀποδέχεται καί τόν «κλινικόν θάνατον»;

Γ) Τί ἐννοεῖ τό κείμενον διά τῆς λέξεως «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»; Τό σύνολον τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ πανορθοδόξῳ καθολικῇ καί οἰκουμενικῇ της διαστάσει; Ἤ θεωρεῖ, ὅτι ἡ τοπική Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ μοναδική ἔκφρασις τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ καί ἄτοπον ἐκκλησιολογικῶς καί κανονικῶς.

Δ) Τό κείμενον ψεύδεται βαρύτατα ἐν τῇ προτάσει : «ΤΗ ΔΙΕΘΝΩΣ ΟΜΟΦΩΝΗ ΑΠΟΨΗ ΟΤΙ ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ». Δέν ὑπάρχει «ΔΙΕΘΝΩΣ ΟΜΟΦΩΝΗ ΑΠΟΨΗ». Αἱ ἀντίθετοι ἀπόψεις ἔχουν διατυπωθῆ διεθνῶς καί ἐν Ἑλλάδι.

Ἐνότης ΣΤ. 20 (σελ. 17).

Τά θεολογικά ἀτοπήματα συνεχίζονται διά μιᾶς νέας καινοφανοῦς «θεολογικῆς ἐφευρέσεως»:

«ΣΩΖΕΙ (Ο ΔΟΤΗΣ) ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ ΜΕΝ ΤΟΝ ΛΗΠΤΗ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΔΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ».

Ἡ ὀρθόδοξος σωτηριολογία ἀλλοιοῦται διά ψευδοουμανιστικῶν ἰδεολογικῶν τεχνασμάτων καί ὅλη ἡ νηπτική καί ἀσκητική πρᾶξις ἀναιρεῖται διά μιᾶς «οἰονεί πράξεως αὐτοκτονίας».

Ἐνότης Ι. 42 (σελ. 24).

Τραγικόν ἀποκορύφωμα τοῦ ὅλου κειμένου εἶναι «ἡ ποιμαντική» τῆς Ἐκκλησίας πρός τόν δωρητήν τῶν ὀργάνων:

«ΛΟΓΩ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ ΠΟΥ ΕΝΕΧΕΙ Η ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΔΩΡΕΑΣ ΣΩΜΑΤΟΣ, ΠΡΙΝ ΑΥΤΟ ΣΥΜΒΕΙ, ΚΑΛΟ ΘΑ ΗΤΑΝ Ο ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΙ ΜΙΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΕΥΧΗ Ἤ ΝΑ ΤΕΛΕΣΕΙ ΚΑΠΟΙΑ ΑΓΙΑΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ (ΧΡΙΣΗ ΔΙ’ ΕΛΑΙΟΥ, ΣΤΑΥΡΩΜΑ Κ.Λ.Π.).

Προτείνεται δηλαδή ἡ «δολοφονία» δι’ «ἁγιαστικῶν πράξεων».

Κατακλείοντες,

Ἐκφράζομεν τήν βαθυτάτην λύπην μας, διότι τοιοῦτον κείμενον ἐξεδόθη ἁρμοδίως ὑπό τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Φρονοῦμεν ὅτι θά πρέπει νά ἀποσυρθῇ ἐγκαίρως, ἵνα μή ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον σκανδαλισμοῦ κατά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Καί θέτομεν τό καίριον, διά τό μέλλον πλέον, ἐρώτημα: Ποῖος ἐλέγχει τοιαῦτα κείμενα καί ποῖαι συλλογικαί-συνοδικαί διεργασίαι δύνανται νά ἀποτρέψουν «εἰδικούς» τινάς ἐπί θεμάτων, ἅτινα δέον ὅπως ἀντιμετωπίζωνται μετ΄ εὐρυτέρων ἑρμηνευτικῶν καί δογματικῶν - παραδοσιακῶν - ἁγιοπατερικῶν προσεγγίσεων;

Μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ,

Ἐλάχιστος ἐν Ἐπισκόποις

† Ο ΓΛΥΦΑΔΑΣ ΠΑΥΛΟΣ

---

[1]. Τά αὐτουσίως παρατιθέμενα χωρία ἐκ τοῦ ὑπό κριτικήν κειμένου, ἀναγράφονται μετά κεφαλαίων χαρακτήρων.

[2]. Διά τά βιβλικά καί πατερικά χωρία χρησιμοποιοῦνται ἔντονοι κεφαλαῖοι χαρακτῆρες.

(Πηγή: "Ι.Μ. Γλυφάδας")